

Нѣколко секунди, съ револверъ въ ръка, Огняновъ слухтѣ. Тия секунди бѣхъ вѣкове. Лаветѣ приближихъ, послѣ затѣхъ, послѣ се изгубихъ... Той чакаше. Какво бѣше това? Навѣрно, потерята се заблуди, но не надълго. Огняновъ разбра че тя го дири въ буката, и като го невиджа тамъ, естествено, ще помисли за дола, дѣто ще ѝ поведѣтъ самитѣ псета. Инстинктътъ на животнитѣ дваждѣ се не лѣже. Колко врѣме трая това на-прѣгнѣто чакание, което бѣше една дълга агония, той не знаеше. Очитѣ му бѣхъ вперени въ дола, въ изгорѣлия шумалакъ, който треперѣше край барицата. На всѣки мигъ той очакваше да види муцуната на хрътката — това животно бѣше фатално за него — че наднича въ дупката, или да чуе джавканието ѝ.

Внезапно едно джавкание се чу.

Очитѣ на Огнянова се испулихъ голѣми, страшни, косата щръкнѣ, като бодили.

Той насочи конвулзивно револвера, готовъ.

III.

На съверъ!

Лаянието, което се чу отъ дѣсно на Огнянова, блиско, не се повтори. Вмѣсто него той зачу други шумъ, шумъ отъ човѣшки стѣпки. Да, човѣци идѣхъ насамъ, тѣ се спущахъ отъ яра, защото синеятъ се ронеше и пясъчин-китѣ се трѣкаляхъ до самото устие на дупката, дѣто се криеше скитникътъ. Скоро два крака съ царвули се испрѣчихъ прѣдъ дупката, и отминахъ; други два крака се испрѣчихъ, и тѣ отминахъ; минъ още единъ човѣкъ, сѣ тихо и безгласно, и той се изгуби. Испрѣчи се четвърти. Той не отминъ.

Той се спрѣ и се наведе.

И Огняновъ видѣ въ профилъ една рошава, дългнеста глава, глава на една горилла. Она, комуто принадлежеше